

Ingen frågade oss som går till beroendevården

Jag kom i kontakt med "systemet" vi har här i Sverige som 14-åring. Socialtjänsten, personal från Maria Ungdom, stödperson efter vistelsen på Bärby ungdomshem m m.

Av alla dessa ställen som erbjöd vård med fint skrivna rader i en broschyr är ändå tiden från Hasselakollektivet i Franshamnar den värsta jag kan minnas. Jag blev aldrig varken hjälpt eller hel i mig själv. Det totalt motsatta. Men "Hassela-flugan" rullade ju in över Sverige under 90-talet.

Nu har 30 år gått och vad har då hänt under denna tid? Det första är väl att politikerna tyckte att man skulle stänga de psykiatriska institutionerna, som Beckomberga. Hur vuxna människor överhuvudtaget kan komma fram till ett sådant beslut slutar aldrig att kraftigt förbrylla mig.

Vad hände med dom människorna som levt decennier inne på sina vårdinrättningar? Det var deras LIV.

Dom kunde, eller visste inget annat. Dom fick egna lägenheter, och sedan? Om du under flera års tid alltid haft personal när du varit ute tror åtminstone inte jag att dessa människor kom ut speciellt mycket på egen hand.

Så har vi sjukhusvården. Jag har endast ett ord där: hjälp. I vården har det blivit så att man gör skillnad på folk och folk. Om du ej har något avvikande i din journal är allt frid och fröjd men har du till exempel missbruk i pappren, vilket är en sjukdom, då blir du behandlad på ett helt annorlunda sätt om du har otur.

Sen till det största problemet som kommit efter att allt skulle bli privat och företag. Många, många av oss som lider av psykisk ohälsa har ofta även en beroendesjukdom och jag tycker att då är det en självklarhet att dom två instanserna

har en kommunikation. Nej, så går det inte till, om inte jag som patient ligger på som en ekorre som dyker upp hela tiden. Ringer, pratar med dom jag kan.

Jag som har funnits i detta system så länge blir skräckslagen. För ingenting är förändrat till det bättre.

Nu har sprututbytet vid S:t Görans beroendeakut stängt och flyttat till Södermalm. Samtidigt ska beroendeakuten på Prima Maria på söder stänga och alla ska gå till S:t Görans beroendeakut.

Ingen frågade oss som ändå går i rehabgruppen, som en till två gånger i veckan med svett, blod och tårar till slut tagit oss dit. Det går inte att blanda människor som hämtar sin medicin varje dag med människor som enbart kommer en gång i veckan. Och det heter öppenvård, var finns vården om du i ur och skur behöver stå utanför och vänta, varje dag! Dom som kommer kan vara så påverkade av andra substanser men får ändå sin medicin!? När och hur blir dom hjälpta?

Minna